

szám.

KISRAP

GÉZUKA ÁLMA. (Lásd a 326. lapon.)

XLIX. köt. 26. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. december 29-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

um-épület.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Vége.)

SAK rövid ideig tartott az, hogy Irma, kirohanván a Katiczáék házából, gyorsan és vakon futott előre. Ha már jövet is csak roskadozva, támolyogva bírta Katiczát követni, most a nagy erő-feszítést, melyre izgatottsága és kétségbe esése ösztönözte, még rövidebb ideig bírta. Alig haladt száz lépésre, már abba hagyta a futást, mert csak nehezen bírta reszkető lábait emelni. Fázott is, a hőség is verte, szédült is, csak bajjal bírta kissé rendbe szedni a gondolatait.

— Hová jutok erre felé? Mint ha nem erről az oldalról jöttem volna . . .

Csakugyan, hó-lepte nagy mezőt látott maga körül. Nem igen messze falu látszott.

— Oda megyek, onnan jobban eljutok valahová . . . nem tudom hová . . . most már mindegy . . .

Tovább gázolt a nagy hóban s egy mélyedékes helyen elesett. Szinte jól esett feküdni, szinte kívánczolt, hogy ott maradjon.

— Nem, nem szabad . . . megfagyok . . . meghalok! . . .

Nagy erő-feszítéssel talpra állt és tántorogva lépegetett odább. Most már minden egyéb aggodalmán fölül kerekedett az a rémülete, hogy ha nem bír tovább jutni, ha betegsége, gyöngesége itt a csikorgó hidegben leveri a lábáról, akkor megfagy, nyomorultan elpusztul. Erölködött tehát; de alig tett néhány lépést, már ismét elesett. És most már nem is birt fölkelni, ott maradt elterülve a havon.

— Végem van . . . végem van!

Gondolatai össze zavarodtak s mély csüggedés, megbánás körül kezdtek forogni.

— Magam okoztam . . . ó! Minek keveredtem bele? Vagy legalább hallgattam volna Gyula tanácsára, mentem volna a bácsihoz . . . nem vesznék el itt nyomorultan. Most mégis megtudnak mindent, mert ha a zálogot már valaki kiváltotta, az csak a bácsi lehet . . . Sarolta bizonyosan megvallotta a dolgot . . . ó! Jobb is, ha többé vissza sem kerülök oda . . . csufosan elüznének . . . ah! . . . olyan álmos vagyok!

Többé nem gondolt semmit . . . dermedten, eszméletlenül hevert a földön. (Lásd képet a 412. lapon.)

Amit Katiczáéknál mondtak neki, hogy a Sarolta zálogát valaki kiváltotta, igaz volt. De nem Sarolta atyja váltotta ki, mint ezt Irma halálos vergődésében gondolta.

Ugyan-akkor, amikor Irma az ő szerencsétlen utjára indult, más valaki már szintén utban volt ugyan-oda s szapora léptekkel, gyorsan haladt előre, miközben néha meg-megesóválta a fejét és kedvetlenül szólt magában:

— Sehogysincs jól . . . okosabban tettem volna, ha mindjárt kezdetben mindent elmondok a bácsinak . . . Annyiféle baj! . . . De most már legalább szegény Sáríkákat megmentem a kellemetlenségtől . . . mire haza térek, addig az a szerencsétlen Irma talán csak rászánja magát, hogy megvallja a hibáját a bácsi előtt. Most már, hogy mindent tudok, félig-meddig czinkosa leszek, ha nem szólok. No, majd meglátom . . . csak a Sáríka dolgát hozzam rendbe.

Gyula volt az, aki így tünődve gyalogolt a koesi-uton. Neki, az izmos, egészsé-

ges fiúnak csöppet sem ártott a téli séta s rövid idő alatt eljutott a Katiczáék házához. Ott hamar átlátta, milyen gonosz népséggel van dolga; nem is kérve vagy alkudozva, hanem követelve és fenyegetve lépett föl.

— Rögtön adják ide azt a kis emléképet. Ha szép szerivel ide adják, megkapják a jutalmat, máskülönbén tüstént a bíróval térek ide vissza.

Katicza apja nagyon nem szerette, ha a bíróval akadt dolga. Igen alázatosan felelt tehát:

— Oda adjuk, kedves ifiúr, hogy ne! Rég odaadtuk volna, de senki sem jött el érte, nekünk pedig nem szabad a kastély tájékán járunk. Tessék, itt van ... a kisasszonyka egy forintot ígért ...

— Itt van kettő. És csakugyan jó lesz, ha Katicza nem ögyeleg többé a kastély környékén, nem tünteti el többször a kis kutyát vagy más egyebet.

Ezzel távozott. Amint kilépett, szemébe ötlött a falu, mely alig puska-lövésnyire volt onnan.

— Ha már itt vagyok, megnézem ezt a falucskát, gondolá, s onnan megyek haza felé.

Elsétált oda; de biz' az egyszerű falun nem sok látni valót talált. Gyorsan elért a másik végére és sietett célja felé, elégedetten az utja eredményével.

— Délben Sáríka már előmutathatja a kis emléket. Legalább az ő dolga rendben lesz.

Amint ekkép haza felé gyalogolt, tekintete megakadt valami sötét tárgyon, mely ott feküdt a havas mezőn.

— Mint ha emberi alak volna ... A szerencsétlen! Hiszen megfagy ebben a csikorgó hidegben!

Oda sietett s elképedve ismert rá a dermedt alakra.

— Hisz' ez Irma! Hogy került ide?

Ezen persze nem törte sokáig a fejét, hanem lehajolt és megtapogatta, azután rázogatta, költögette. Nagy öröme, Irma egy pillanatra föl is nyitotta a szemeit és dadogott valamit:

— Nagyot hibáztam ... sokat szenvedtem ... nem akartam lopni ...

Aztán újra lecsukódtak a szemei és elhallgatott. Gyula nem tétozódott, hanem ölebe kapta, megfordult és bevitte a faluba.

— Még nem dermedt meg egészen, de közel volt hozzá és alkamasint megadja az árát.

A falu szélén már segítettek mások is. Bevitték az ájult lányt egyik házba s ott dörzsöléssel annyira-mennyire fölélesztették. Közben már izenetet is küldtek a kastélyba s nem sokára ott termett az ezredes és a kisasszony a nagy üveges hintóval. Délre otthon voltak. Irma az ágyban s mellette az orvos, akit rögtön elő hívtak.

Eleinte, amíg a beteget el nem helyezték, természetesen senki sem gondolt egyébire; de amint az orvos megjött és intézkedett orvosságról, ápolásról, ki is jelentette, hogy az erős testalkatu lányka talán kilából a nagy meghülés következményéből, ekkor lassan-lassan megnyugodtak. De az ezredes most már arra is kezdett gondolni, hogy voltaképp hogyan is történt ez a nagy baj? Mit keresett Irma oly messze a háztól? És jó szerencse ugyan, hogy Gyula ott járt, de neki is mi dolga volt ott a szomszéd falu határában?

Amint ezt kutatni kezdte, Sarolta zokogva kiáltott fel:

— Én vagyok az oka! Én vagyok a hibás! Az a jó Irma azért indult betegen

is olyan nagy utra, hogy kiváltsa Katiczától a zálogomat!

Erre meg Gyula szólt nagy csodálkozással:

— Azért járt ott? Hiszen azt én már kiváltottam.

Lassacskán megtudta az ezredes mind azt, amit Sarolta és Gyula tudtak és tettek. Mind inkább elkomolyodva hallgatta vallomásukat, de aztán a fejét rázta.

— Még nem értem tisztán. Azt mondd,

... ESZMÉLETLENÜL HEVERT. (Lásd a 410. lapon.)

Sarolta, hogy először egy, azután két ezüst forintost adott Irmának. Az egyik az, amelyik itt az asztalomon került elő az ellopott forintos helyett. Tehát most már

szinte bizonyos, hogy Irma járt itt. Mit tudtok erről?

Sarolta nem tudott semmit, de Gyula elmondta, amit tudott. Azonban ő sem tudta

egés
nak

kal

lett,

pénz

valla

a k

nag

és a

nek.

E

pad

gom

—

nag

esá

mi

I

fog

me

Ka

dés

aka

a k

ki

zál

a

—

me

me

el.

ge

ug

an

sz

és

ti

P

za

egészen az Irma dolgát: mire köllött Irmának annyi pénz, miért csalt ki Saroltától sokkal többet, mint amennyi Katiczának kellett, hová tette az író-asztalról elesent fényes pénzdarabot? De az ezredes még javában vallatta Saroltát és Gyulát, mikor belépett a kisasszony, azzal, hogy a beteg Irma nagyon nyugtalan, mondani akar valamit és azt kívánja, hogy mindnyájan ott legyenek, hallgassák.

Bementek tehát hozzá s a megtört, sápadt Irma könyves szemekkel, bünbánó hangonmondá:

— Kedves bácsi . . . kedves Sarolta . . . nagyot vétettem . . . talán meg sem bocsáthatjátok . . . de most már megvallok mindent.

És őszintén el is mondott mindent, attól fogva, hogy a koresolyázó kiránduláskor megleste Saroltát és Gyulát, de őt meg Katicza leste meg. Elmondta sok vergődését, fufangoskodását, aggodását, hogyan akart kigázolni a hinárból, hogy vette el a bácsi asztaláról a forintost, hogy csalta ki Saroltától a pénzt, miért járt most igazában Katiczáéknál és hogy vesztett bele a hamis játékba.

Az ezredes szigorú arca lassan-lassan megszeldült, amint most már az egészét megtudta, megértette.

— Valóban, sok és nagy hibát követtél el, de meg is szenvedtél és hosszas betegséggel még fogsz is szenvedni. Most már ugy-e belátod, hova vezet a sikos út, amelyre léptél; s ha megbánásod őszinte, szívesen megbocsátok. De ti ketten, Sarolta és Gyula, szintén sikos uton jártatok a titkolózással és azzal, hogy mindenfélet próbáltatok, csak hozzám nem jöttetek bizalommal. Ha te, Sarolta, nem titkolózol,

akkor Irma bele sem keveredik a bajba; ha pedig te, Gyula fiam, idején szólsz nekem, akkor legalább is a baj felét elhárítottuk volna s Irma nem feküdne itt nagy betegen.

Belátták, mélyen át is érezték s őszintén kértek bocsánatot. Meg is kapták, mert az ezredes jól látta, hogy nem gonosz indulatból tévedtek a sikos utra.

Eltartott vagy három hétig, míg Irma fölkelhetett az ágyból. S mire fölkel, nemcsak testi betegségéből gyógyult meg, hanem igazán meg is javult, úgy hogy már méltán megszerette mindenki.

Most aztán igazán vig és boldog napok következtek a kastélyban. Kölesönös szeretet, bizalom, őszinteség uralkodott mindnyájok közt, s így többé nem is tévedhettek olyan veszedelmes, sikos utra. Az álnok Katiczát soha sem látták többé.

Tréfás találós kérdések.

I.

Legelőre hajtotta a libapásztor a libákat. Egy liba ment kettő előtt, egy ment kettő után, egy pedig kettő közt. — Hány liba volt összesen?

II.

Négy szöglete volt a konyhának, mindenik szögletben egy nagy tarka macska ült, és mindenik tarka macskával szemben három más tarka macska ült és mindenik tarka macska farkán egy-egy tarka macska ült. — Hány macska volt ez összesen?

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai“.

Átdolgozta Donászy Ferencz. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

A TÜNDÉR KERESZTFIA.

— Tündéri bohózat két felvonásban. —

(Vége.)

Második felvonás.

Színhely: a város piacza.

Első jelenet.

*Uri asszony, Szakácsné, Kofa, Szekeres, majd a dobos.***Kofa** (nagy kosárral a karján.) Tessék, tessék, nacssága! Jó friss irós vaját!**Uri-asszony.** — De igazán friss-e?**Kofa.** — Mint a csöppentett harmat. Ma hajnalban köpültem.**Uri-asszony** (a szakácsnéhoz.) Nézze meg, Jutka s vegyen, ha jó. Én majd fa után nézek.**Szekeres.** — Tessék velem jönni, amott áll a szekere; gyönyörű fát hoztam, olcsón is adom.**Dobos** (dobolva bejön.) Csitt, vásár! Figyelem! Fületeket fölnyissátok s az újságot hallgassátok, amit most kihirdetek.**Mind** (körül fogják.) Mi az? Mi az a nagy újság?**Dobos** (megpörgeti dobját.) Adatik tudtára mindenknek, akiket illet, hogy minekutánna szeretett királyunk ő felségének egyetlen leánya, a mi drága királykisasszonyunk mind a mai napig nem tudta a nevetést megtanulni, tehát felséges királyunk azt határozta, hogy aki a királykisasszonyt megnevevetti és vigságra megtanítja, annak oda adja feleségül a királykisasszonyt és vele a felekiráltságot. Így leszen és nem másképen. (Dobolva el.)

*

Második jelenet.

*Voltak, a dobos nélkül; majd Matyi, később a bohóc.***Uri-asszony.** — Szegény király, de nagy bajban lehet, hogy ilyen nagy jutalmat kell kitűznie a leánya fölvidítésára!**Szakácsné.** — Én inkább azt az istenadta királykisasszonykát sajnálom. Volnék csak én a helyében, majd nevetnék én akár egész áldott nap.**Kofa.** — Miért is nem viszi ő felsége azt a szegény királykisasszonykát a Paprika Janesi bódéjához? Az én gyermekeim három nap is vihogtak tőle, ha egyszer-egyszer ott voltak.**Szekeres.** — Jaj, komámasszony, az effélének csak holmi szegény gyerek tud nevetni. De már az bizonyos, hogy jól jár, aki megnyeri a jutalmat. Magam is mindjárt próbálnék szerencsét, ha már nem volna otthon feleségem és öt porontyom.**Matyi** (belép.) Furesa, nagyon furesa. Az emberek mindenféle össze bujnak, álmétkodnak, én pedig váltig nézek mindenfelé és nem látok semmi csodát. (A szakácsnéhoz.) Lányasszony, kérem szépen, mi újság van a városban?**Szakácsné** (gúnyosan.) No lám, még a Matyi is kíváncsi! Talán bizony te is szerencsét akarnál próbálni?**Matyi.** — Jaj dehogy, ments Isten! Hiszen kérem szépen, nem is tudom miről van szó. (A kofához.) Tán elvesztek valakinek a libái?**Kofa** (szintén gúnyosan.) No, akkor csakugyan reád volna szükség és próbálhatnál szerencsét.**Matyi.** — Hehehe, ugy-e? Meg is találnám én! Ugy szeretnek engem a libák, hogy csak egyet kurjantok, már jönnek velem a legelőre.**Uri-asszony.** — No, csak nem legeltek együtt?**Matyi.** — De igenis, kérem ártossággal: már hogy persze a libuskák kövér füvecskét eszegetnek, én meg száraz kenyeret.**Szakácsné** (gúnyosan.) Talán megfordítva?
Matyi. — Nee .. neem . . . igazán nem, kedves lányasszony.**Szekeres.** — Pedig bizony azt hihetné az ember, mikor oly bambán kérdezedet a fütől-fától, amit a kisbiró nagy fennszóval hirdet az egész városban.**Matyi.** — Csak a dobolást hallottam, a szavától már elkéstem.**Kofa.** — Természetes! Mért is volnál Málé Matyi, ha nem késnél el mindentől?

Bohóc (belép.) Ki az a jeles ifju, aki mindentől elkésik?

Matyi. — Én volnék, szolgálatjára, hehehe! De tán csörgős uraságod megmondhatja azt a nagy ujságot, amit most kidoboltak?

Bohóc. — Hogy ne? Nagyon szivesen! Találtak egy gazdátlan észet és nem tudják, kinek adják. Ha tehát te vesztetted el, vagy azt hiszed, hogy hasznát veheted, jelentkezéssel és kérd el; mondd, hogy kevés a magadé, rád fér egy kis kölesön is.

Mind (nevetve.) Nagyon rád fér! Csak menj, Matyi! Meglásd, a libáid még jobban megbecsülnek, ha megtudják, hogy nem üres a fejed. Hahaha! (Mind el, kivéve Matyit.)

*

Harmadik jelenet.

Matyi, majd a tündér.

Matyi (egyedül.) Hehehe . . . jó kedvök van . . . hehehe . . . nekem is jó kedvem van. Mért ne volna? Ámbátor . . . furesa . . . annyit fecsegték, hogy az én libáim ott a mezőn fél napon át sem gágognak annyit, és még sem tudtam meg, amit kérdeztem. Sőt mint ha csufoltak volna . . . persze hogy csufoltak. (Elszomorodva.) Hát'szen jól van, megszoktam már, nekem ez mindenütt kijár. Bizonyosan rászolgáltam, magam vagyok az oka, mért vagyok oly ostoba?

A tündér (ki már előbb belebbent és észrevétlenül Matyi mellé állt, vállára teszi kezét.) Nem, fiacskám, nem vagy te oka semminek.

Matyi (íjedten félre ugrik.) Jaj!

A tündér. — No, no; mit rettensz meg tőlem? Csak nem gondolsz valami förtelmes boszorkánynak?

Matyi. — Jajaj! Dehogy is! (Nézi.) Inkább valami gyönyörűséges tündérnek gondolnám, hehehe! Csak hogy az ilyen magamforma Málé Matyikkal nem szoktak a tündérek szóba állani. Még a kofa néne meg a szakácsné lány-asszony sem.

A tündér. — Tudom. Láttam és hallottam mindent. Csufoltak. Pedig mit tehetsz te róla, hogy oly szegénynek születettél és inségben nevedkedél?

Matyi. — Már bizony igaz, ami igaz;

ha rajtam áll, legalább is fertálytelkes gazdának születtem volna.

A tündér. — Szegény liba-pásztor lettél és olyan kicsike korodban, amikor más gyermek még csak játéokra gondol, te már másoknak szolgáltál; iskolába nem járhattál, de mindig hűséges, igaz szívű maradtál; ha gunyoltak, csufoltak, soha boszura nem gondoltál, szerény keresményedet pedig mindig megosztottad szegény özvegy anyáddal.

Matyi. — Hát hogy ne osztottam volna meg az én jó édes szülőmmel? De hát, kérem szépen, honnan tetszik ezt mind ilyen jól tudni? Hiszen ez valóságos boszorkányság . . . azaz . . . engedelmet instálok . . . most már csakugyam azt hiszem, hogy tündérnek tetszik lenni. Ugy-e?

A tündér. — Eltaláltad. No, ne bámulj és ne ijedj meg. Én a keresztanyád vagyok s ha te nem láttál is, én sokszor láttalak. Most pedig ideje, hogy egy kis ajándékot is adjak neked. Várj csak, mindjárt előhozom. (El.)

Matyi (ámulva.) Soha ilyet! Az én keresztanyám! Ez a gyönyörűséges tündér! Még ilyen tisztesség talán soha sem ért liba-pásztor. Ugyan micsoda ajándékot szánt nekem? Talán mézes-kalácsot . . . az nagyon jó!

A tündér (hóna alatt fehér libával tér vissza.) Nézd, Matyikám: mivel oly hűségesen őrzöd a mások libáit, hát legyen neked magadnak is legalább egy libád. Fogd!

Matyi (nagy örömmel átveszi.) Nekem adja? Igazán? És ez a libuska egészen csak az enyém lesz?

A tündér. — Természetesen. Sőt figyelmeztetek, hogy meg ne válj tőle semmi áron. Erővel el nem veheti tőled senki s aki megpróbálja, majd megjárja. Neked pedig ez a liba, majd meglátod, szerencsét hoz. Hát csak jól vigyázz reá! (El.)

*

Negyedik jelenet

Matyi, majd a szakácsné, később az uri-asszony, aztán a kofa, a szekeres, a doktor, a bohóc.

Matyi (egyedül, a hóna alatt a libát simogatva.) Hogy jól vigyázzak rád? Meghiszem

azt, hogy vigyázok! Hogy szerencsét hoz?
Az meg bizonyosabb, mint akár hogy Matyi
a nevem. Lesznek tojásai, kikelnek az apró
libuskák és lesz sok, rettentően sok libács-
kám . . . akkor veszek disznócskát, annak

lesznek malaczkái és lesz rettentően sok
disznócskám . . . akkor pedig veszek há-
zacskát. (Ügyetlenül ugrálva tánczol, majd
meg kényesen sétál, miközben dalol.) Ujjé
Ujjé!

— MEGÁLLJ IFJU EMBER! (Lásd a 419. lapon.)

Van szép fehér libácskám,
Lesz majd szép kis házacskám —
Uj uj ú!

Szakácsné (belép.) De vigan vagy, Matyi!
Mi? Libád van? Talán eladó? Mi? (Matyi

kényesen sétál és nem ügyel rá.) Miért nem
felelsz? Eladó ez a liba? (Hátulról meg-
érinti a libát.) Jaj! No! Mi ez? Hiszen
nem tudom elereszteni! Ez boszorkányság.

(Folytatása a 418. lapon.)

VOLT — NINCS! VAGY: VAD LACZI KARÁCSONA. (Lásd a 422. lapon.)

(Folytatás a 416. laphoz.)

babonáság! Jaj jaj! Matyikám, kedves jó Matyi, derék Matyi, eressz el!

Matyi (kényesen lépkedve.) Nem hivtalak, nem csaltalak. (Amint lépked, tánczol: a szakácsné ugyan-azt cselekszi.)

Uri-asszony (belép.) Hol jársz. Jutka? Mit mókázol azzal a golyhóval? Nem halod? (Mégfogja.) Jaj! Jaj! Nem tudom elereszteni . . . Jaj! Segítség! Segítség! (Szintén ugrál, tánczol.)

Kofa (belép.) Mi a baj? Ni, de fura! Mi lelte, nacssága? (Mégfogja.) Jaj, Teremtő uram! Mi fogott meg? Gyilkos, rabló! Boszorkány! (Matyi folyton tánczol, ugrál, a többiek utána.)

Szekeres (belép.) Innen jött a kiáltás . . . az ám . . . ni! Ejnye, komámasszony, mit bolondoskodik itt fényes nappal? No, jőj-jön haza. (Mégfogja a kofát.) No . . . no . . . ejnye no! Miért nem ereszt? Jaj, ó jaj! (Szintén ugrál.)

Mind. — Matyi, jó Matyi, jaj . . . eressz el! Ó! Ó! Kedves Matyi!

Matyi. — Nem hivtalak, nem csaltalak, soha nem is csufoltalak. Nekem most jó kedvem van, hát tánczolk, dalolok. Ihajla!

Van szép fehér libácskám,
Lesz majd szép kis házaeskám! —
Ujuju!

Többiek (keserves képpel, lihegve tánczolknak és ugrándoznak.) Jajajaj! (Énekelnek.)

Van szép fehér libácskája,
Lesz majd szép kis házaeskája
Jajajaj! Jajajaj!

A doktor (ki ezalatt belépett.) Ej, de fura kompánia. Hé atyafi, nincs még farsang! (Mégfogja a szekerest.) Ohó! Jaj! Nem tudok szabadulni. (Velök ugrál.)

A bohóc (belép.) Mit látok, tudós doktor uram? Talán szerepet cseréltünk, bolondnak csapott fel? Akkor hát én leszek tudós, csak adja a köntösét. (Mégfogja.) Ezer csörgős terringette, mi ütött hozzám? (Velök ugrál.)

Mind. — Jaj, meg vagyunk babonázva! Ó! Ó! Rettenetes!

*

Ötödik jelenet.

Voltak. A király-kisasszony, Bella, Dora, majd a király, aztán a tündér.

A király-kisasszony (Bellával és Dórával jön s meglepetve nézi az ugrándozókat.) Mit mivelnek ezek? De bolondos társaság!

Uri asszony (rimánkodva, össze-vissza.)
Szakácsné } Matyikám! Szép Matyi!
Kofa } Könyörülj! Derék Matyi!
Szekeres } Jeles Matyi! Oldozz fel!
Doktor } Hiszen te olyan jó vagy,
Bohóc } mi meg annyira szeretünk!

Drága Matyi! Páratlan szép, jó, remek Matyi!

Matyi (folyvást kényesen ugrálva.) Csak azt mondom, amit mondtam, hogy nekem most jó kedvem van. Ujuju!

Van szép fehér libácskám,
Lesz majd szép kis házaeskám —
Ujuju!

Többiek. — Jajajaj! Már megint! (Matyi után ugrálva és tánczolva.)

Van szép fehér libácskája,
Lesz majd szép kis házaeskája —
Jujujuj! Jujujuj!

A király-kisasszony (miután sokáig láthatólag küzködött ellene, hangos kaczagásra fakad.) Soha ilyen bolondságot, hahaha! Nézd csak, Dora . . . hahaha . . . nézd Bellám azt a golyhót . . . hahaha . . . hogy majmolják! Hahaha!

Dora (szintén kaczagva.) Csakugyan mulatságos, hahaha!

Bella (hasonlókép.) Még a tudós doktor is!

A király (belép.) Mit látok? Csoda! Csoda! Az én drága leányom nevet, kaczag! Ki volt ennek a mestere?

A király-kisasszony (folyvást kaczagva.) Nézd apácskám azt a golyhót! (Matyira mutat, aki ezalatt a libához tapadottakkal folyvást tánczolva és dalolva jár közül a színen.) Hahaha! Jaj, mindjárt elülök a sok

nevetéstől! Hahaha! Már szinte nyilal az oldalam! Hahaha!

A király (Matyi elé állva.) Megállj ifju ember! (Lásd a képet a 416. lapon.) Mondd ki vagy és mi a neved?

Matyi (ijedten.) É . . . é . . . én? A . . . a Matyi, kérem alássan . . . a Málé Matyi . . . szives engedelmeivel . . . a libapásztor.

A király (hüledezve.) Liba-pásztor? És te ki tudtad észelni, amit más senki sem?

Matyi. — É . . . é . . . én? Nem tudom . . . nem emlékszem, hogy valaha kieszeltem volna valamit.

A tündér (ki ezalatt belépett.) Akár mint volt, de megtetted, hogy ime, megneveztetted az elbusult király-leányt s most már nem lesz bus soha. Tehát tied a megígért jutalom.

Matyi. — Jutalmat kapok? Jaj, de jó napom van ma!

A király (zavartan a füle-tövét vakargatva.) Persze . . . persze, megígértem . . . de nem gondoltam, hogy liba-pásztor lesz . . .

A király-kisasszony. — De, felséges atyám, amit ígértél, be köll váltanod. Megérdemli, mert valóban úgy érzem, mint ha kinos varázslat alól szabadított volna föl. Mit ígértél?

A király. — Mit? . . . Mit? Hát . . . semmi egyebet, csak azt, kedves lányom, hogy neki adlak feleségül s veled a fele királyságomat.

A király-kisasszony (hahotázva.) Micsoda? Hogy ez a Málé Matyi király legyen s én a felesége? (Kaczag.)

Matyi (hüledezve.) En . . . én . . . király? (Össze csapja a kezét s e közben el-ejti a libát.) Teremtő uracskám!

A szakácsné (s mind a többiek, akik egymást fogták, szét rebbennek és megrázogatva magukat, nagyot fujva, össze-vissza beszélnek.) No valahára! Csak hogy megszabadultunk. Legyen király, bánom is én! Dehogy gunyolom többet! Varázslat van benne!

A tündér. — Matyi, Matyi! Ne hagyj a libádat, még szükséged lehet rá!

Matyi (fölkapja a libát.) A biz' igaz! Még elszalad s akkor aztán se király-leány, se liba.

A király (a folyvást kaczagó király-kisasszonyhoz.) Kedves lányom, már talán elég is volt a nevetésből. Hogy így esett, ahogy esett, fura eset, de a király szava szent s amint mondtam, úgy legyen.

A király-kisasszony (folyvást vigan.) Ó, felséges apuskám! Megalkuszik ő olcsóbban is. Tán beéri azzal, ha jó áron megveszszük a libácskáját. (Megérinti a libát.)

Matyi. — A libámat nem adom s ha jutalmam nem kapom, inkább mindjárt haza megyek. (Indul.)

A király-kisasszony (kezét a libán tartva, követi.) Jaj no! Mi ez? Eressz! Én nem megyek veled!

A tündér. — Már pedig az nem lesz máskép, mint hogy vagy veled mégy és leszel mellette magad is libapásztor-leány, vagy megkapja a jutalmát, mátkád leszen és hegyibe király.

A király-kisasszony. — Már akkor csak inkább jöjjön velem s ülünk együtt a trónuson. Fordulj hát meg, Matyikám, velünk jösz a palotába. Én kaptam tetőled élet-vidámságot, kapj hát te esérébe érte királyságot.

Matyi. — No, már ezt nem bánom. De azt kikötöm, hogy az én fele-királyságomban minden ember vig és boldog legyen, mivel hogy hát én is az vagyok! (A király-kisasszonyt karon ölti s a libát a tündérnek adja.) Kedves kereszt-anyám, vissza adom büvös ajándékomat, már nincs rá többé szükségem, meghozta a szerencsém.

Isten veled szép libácskám,
Van már király-leány mátkám;
Lesz koronám, birodalmam,
Sok jót tenni nagy hatalmam.

Mind (karéneken.)

Isten veled, libácskája!
Van már király-lány mátkája,
Koronája, birodalma,
Sok jót tenni lesz hatalma.

Éljen Matyi király! Éljen!

— Függyöny legördül. —

R

EBBENÉS kél fönn a magas ég-
ben —
Angyaloknak bürös raja száll
Arra épp, hol káprázatos fényben
Kicsi Jézus játék-boltja áll.

Ide gyűjté ő, az isten-gyermek,
Fehér szárnyu angyal-híveit...
Mind a hányan egy dalt zenge-
deznek:
Szent-Karácson éje közelít!...

»Szedjétek meg, boldog angyalkáim,
Ajándékos garabótokat —
A világnak ember-lakta tájain
Apró szívek öröme fogad!

Amüt ohajt földi kis pajtástok,
Neki mindegyötök azt vigyen!
Hiszen egykor gyermekek valátok
Lenn a földön — valamennyien!...«

S jönnek lenge, bájos éji lények,
Rendre-mondják kedvesik sorát —
Fürtös bábut, csendős bárányt kérnek,
Kardot, csákót, ólom-katonút.

S köztük egy — a legkisebbik épen —
 Szíve vágyát így adja elő:
 »Kis testvérkém van oda lenn nékem. —
 Ma estére elvár engem ő!

Úgy szerettem földi életemben,
 Mint bennünket drága jó anyánk;
 Játszadoztunk kis szobánkba' ketten
 Reggtől estig — s boldogok valánk.

Csak egy piczi lovacskára vágyott —
 Nem is kívánt Pisti egyebet . . .
 — Ha meghalok — kis anygyallá válok —
 S hozok akkor, hozok én neked!«

— Dehogy halsz meg, édes kicsi lányom!
 Jó anyácskám ezt felelte rá.
 Hozzám lépett s megölelve lágyan,
 Ajkamról a szót lecsókolá.

Pedig úgy lett . . . mire rózsá nyílt
 Piros pünkösdi boldog ünnepén,
 Isten-atyád magához szólított . . .
 — S most szavamnak állni vágyom én!«

Jézuskához a kis angyal-lányka
 Bizalommal imígyen beszél . . .
 Tünneményes téli éjszakába'
 Angyal szárnyak suhogása kél . . .

*
 Kigyúlt a fényes
 Tünde-fa már.
 Alatta szürke
 Lovacska áll.
 Pistike nézi,
 Ajka nevet,
 Szeme pilláján
 Könyesepp rezeg.

S akinek szívét
 Emészti bá:
 Anyjához fordul
 A kis fiú:
 »Látod, mamuskám,
 — Ily szóba fog —
 Mult éji álmom
 Nem hazudott!...«

S megsimogatva
 Kicsi lovát,
 Tünődve, halkán
 Mondja tovább:
 »Szegény hugocskám
 — Ó áldom is! —
 Hü maradt hozzám
 Holtában is!...«

Oszkár bácsi.

JUTALOM-KISORSOLÁS.

AZ ÉV elején három jutalmat tűztem ki azok közt való kisorsolásra, akik az év folyamán legtöbb helyes rejtvény-megfejtést küldenek be.

Megelégedéssel jegyzem föl, hogy egész kis sereg azoknak a száma, akik e téren egész éven át kitartóan versenyeztek. Közöttük a sorshuzást szabályszerűen megtartván, nyertesek lettek:

1. *Szent-Ivány Carla*, Málezán; a részére kisorsolt jutalom-könyv: »Tündérme-sék a való életből«, írta *Ambrozóvics-Meszle-nyi Ilona*, díszes kötésben, képekkel;

2. *Przybilla Jenő*, Budapesten; a részére kisorsolt jutalom-könyv: »Tholdi Miklós«, regényes korrajz Nagy Lajos király idejéből, írta *Donátszy Ferencz*, díszes kötésben, számokkal kiegészítve;

3. *Saláth Ilona*, Békés-Csabán; a részére kisorsolt jutalom-könyv: »Pipiske«, fiatal leányok számára írta *Szabóné-Nogáll Janka*; dísz-kötésben.

A kiadó-hivatal e jutalomkönyveket a nyerteseknek megküldi.

VOLT — NINCS!

Vagy

VAD LACZI KARÁCSONA.

(Képpel a 417. lapon.)

HOGY Karácson szent ünnepe közeleg:
Napról napra szelidebb lesz a gyerek.
Egy csöppet sem akaratos,
Engedelmes, szorgalmatos.

Édes anyja boldogan ölelgeti,
Édes apja enyhe szókat mond neki.
Szól a mama: »ó Laczikám!«
Szól az apa: »ejnye, no lám!«

Ó, ha így van: már az bizonyos dolog —
Bövíben hoz Jézuska ajándokot!
Hallgat Laczi: »Majd ott leszek . . .
Most ez egyszer reá lesek!«

S hogy kigyulnak az égen a csillagok,
A szobában a fenyőfa felragyog.
Az asztal sok jóval terül,
Az egész ház fényre derül.

Abrosz alatt sunyin kuksol valaki —
Ha jól tudom: senki más, mint Vad Laczi.
Ottan kuksol, szuszakol,
Asztal alatt valahol.

Amikor a kis Jézuska megjelen,
Majd az abroszt föllebbenti hirtelen.
Magában így gondolta ki
Az a hamis, vásott Laczi.

Suhog a fa, bár nyoma sincs a szélnek —
Apja, anyja csak suttogva beszélnek.
Laczi így szól ez alatt:
»No, itt van a pillanat!«

Mond az apa: »Behíhatod már Laczit!«
Mond a mama: »Nem hallottál valamit?
Hogy a Jézuska kilebbent,
Itt alant valami rebtent!«

»Mit?... Kilebbent?... Hát itt volt?...
Nincs már jelen?...
Pedig folyton lestem huro helyemen!«
S abrosz mögül valaki
A fejét most dugja ki.

Mama ámul, apa bámul... Ki van itt?
S ekkor látják elő bújni jó Laczit,
Egy perc... s a fény mind oda...
Sötét lett a nagy szoba.

A MENTŐ KARACSONFA.

— Egy öreg vadász elbeszélése. —

(Két képpel.)

— Csodálkoztok, hogy vén ember létemre,
akinek se fia, se lánya, mégis minden esz-
tendőben állítok karácsonfát és össze hiv-
lak erre az estére mindnyájatokat, akiket
szeretek?

Jól van no, hát elmondom az okát.

Tudjátok, hogy szenvedélyes vadász vol-
tam teljes életemben. Nem értem be vele,
hogy itthon nyulacskát, őzikét terítsek
le. Eljártam messzi idegen világ-részekbe
és vadásztam oroszlanra, tigrisre, elefántra
is. Persze, persze, akkor még fiatalabb
legény voltam.

Egyik esztendőben a vörös indiánok
tájékára vetődtem. Nagy vadász-társaság
verődött össze s hajón rándultunk fölfelé
a folyón, mely az ős-rengetegbe vezetett.
A hajóról ki-kiszálltunk, vadásztunk és
zsákmányunkkal vissza térve, ismét tovább
hajóztunk, míg nem egy napon a hajó kapi-
tánya kijelentette, hogy nem mehetünk
odább, mert a víz már nem elég mély,
azután meg már közel is járunk olyan
tájékhöz, ahol igen veszedelmes ellenséges
vörösbőrű indiánok tanyáznak.

Társaságunk többsége bele nyugodott,
hogy a hajó tehát vessen horgonyt és ma-
radjon egy-két hétig ezen a helyen, amíg
vadászatva bejárjuk a környéket. De né-
gyen, mind jó puskások és vidám, erős,
bátor fiatal emberek, azt határoztuk, hogy
a hajó csónakjáu még följebb rándulunk.
Jól elláttuk magunkat minden szükséges

holmi
lást.
keres
zösné
inasz

Mi

nagy
Olyan
talán
ritka
de se
Elm
és m
távoz

—

de a
kott

E

de n
napo
pel j
közé
naik

—

Hoh
vissz

D

lett.
az u
nete
a fá
men

szab
regv
lees

szét
meg

és v
tünk

egy

holmival s egy hétre terveztük a kirándulást. Velünk jött a hajóról három szelid keresztény indiánus is: két izmos férfi evezősnek, egy siheder fiu pedig afféle kis inasnak.

Minél följebb hatoltunk a folyón, annál nagyobb örömiünk telt a kirándulásban. Olyan tájakon jártunk ahol előttünk még talán soha sem járt fehér ember. Sokféle ritka vadat lőttünk. A kitüzött hét letelt, de semmi kedvünk sem volt a vissza-térésre. Elmúlt a második, sőt a harmadik hét is, és már nem is tudtuk, milyen messzire távoztunk a hajótól.

— Társaink már talán haza is tértek, de az nem baj, csónakon is lejutunk a lakott tájra, mondogattuk.

E részben tehát nem volt aggodalmunk; de már azt kevésbé szerettük, mikor egy napon indiánus szolgálk aggodalmas képpel jelentették, hogy vörösbőrűek vannak közel: már beszéltek is velök s vad rokonaik nagyon ellenséges indulatot mutattak.

— Oktalanság volna szembe szállnuuk. Holnap reggel csónakba ülünk és indulunk vissza felé.

De biz' ebből az indulásból semmi sem lett. Már több napja szeles idő járt, ezen az utolsó nap tervezett éjjelen pedig rettenetes szélvihar támadt, tövestül döntve ki a fákat éppen a sátorunk körül is. Ijedten menekültünk (Lásd a képet a 424. lapon.) szabad térségre s a földön fekvé, dideregve töltöttük az éjt. Reggelre a szélvész lecsillapult. Sátorunkhoz térve, holminkat szétszórva ugyan, de nagyobb kár nélkül megtaláltuk. Mindjárt össze is csomagoltuk és vittük a csónakhoz; de amint oda értünk, bizony megdobbant a szívünk: csak egy darab kötelet találtunk. A nagy vihar

elszakította a kötelet, elsodorta a csónakot!

Már ez komoly, veszedelmes állapot volt. Össze álltunk tanácskozásra, hogy most már mitevők legyünk? Persze, nem válogathattunk sokféle módban. Ha se lovunk, se csónakunk: nincs más hátra, mint gyalog neki indulni a rengetegnek. Sok szép vadász-zsákmányunkat hátra kell ugyan hagyni; de bár mennyire sajnáltuk ezt, földolog mégis csak az volt, hogy jó magunk elkerüljünk az ellenséges vörösbőrűek szemézségéből.

De ezt is óvatosan köllött elrendezni, nehogy épp közéje menjünk az ellenségnek. Két indiánus szolgálk maga ajálkozott, hogy ök előre mennek és kikémlelik, merre felé szabad az ut. Addig ne mozduljunk!

Nem is mozdultunk. De a két indiánust hiába vártuk, nem tértek vissza. Már azt hittük, hogy hűtlenül megszöktek. Délután azonban, amint a folyó parján ógyegettünk, szomoruan győzöttünk meg róla, hogy mi történt. Két nagy csónak tünt fel a vizen, tele vörösbőrűekkel s mind-egyik csónak orráról egy-egy emberi véres fej lógott . . . a mi szerencsétlen szolgálkinké! Vad rokonaik tehát elfogták és meggyilkolták őket!

Amint a vörösbőrűek megpillantottak minket, egyikök ránk lőtt. (Lásd a képet 425. lapon.) Mi is elő vettük a puskáinkat és néhány vad ficzkó menten ki is bukott a csónakból, a többi pedig sietve elevezett, miközben fenyegetőzve hadonáztak és kiáltottak. Hamar kitaláltuk, miért hagyják abba a támadást: csak egy puskás volt köztük. Vörösbőrű kis inasunk azonban megmagyarázta, hogy ezt kiáltották:

— Holnap visszatérünk puskáinkkal és egy sem menekül közületek!

Igen, erre el köllött készülnünk. Körül vagyunk fogva és bár mily elszántan védjük is magunkat: ha nagyobb csapat tör ránk, négyünket hamar felkonozol. Leszá-moltunk az életünkkel, de eltökéltük, hogy drágán adjuk oda. A vízpartján meglehetősen meredek szikla-falban egy kis barlangot ta-

láltunk, mely-hez csak nehe-zen lehetett hozzá férni. Oda költöz-tünk, azzal a tudattal, hogy onnan élvenem kerülünk ki. Védhetjük ma-gunkat jó ideig, de ha egész esa-pat vörösbőrü tör reánk, me-nekvésre sem-mi reményünk sem lehet.

Szótlanul, ko-moran üldögél-tünk a barlang-ban, már be is esteledett.

Egyszerre megszólal egyik társunk:

— Tudjátok-e, mi van ma? Most van Karácson estéje.

Szinte nem szeretjük, hogy tudjuk. Oly fájdalmasan esett a vissza emlékezés a régi boldog Karácson-estékre! Most mint ha siralom-házban volnánk.

Ezt a csüggedést azonban csakhamar egészen másféle hangulat váltotta föl.

— Ez az utolsó Karácson-esténk. Ül-jük meg áhitattal és kegyelettel.

Sajátságos bús és mégis ünnepi hangu-latban fogtunk hozzá. Hoztunk egy jókora fűeskát, a barlang előtt földbe szurtuk, gyertya-készletünk-ből tele ragasztgattuk apró gyertya-darabokkal s ezeket meggyujt-ván, mint otthon, boldog gyermek-korunk-ban: ajándékokat adtunk egymásnak, persze

jól tudva, hogy az ajándék ta-lán már hol-nap a vörös-bőrüek zsák-mánya lesz. Legbővebben indiánus kis inasunkat aján-dékoztuk meg.

— Te talán elmenekülsz, neked talán megkegyelmez-nek atyádfiai.

Aztán pró-bálgattuk, tud-juk-e még azo-kat a szép ka-rácsoni éneke-ket. Lassan-lassan egészen

bele melegedtünk s áhitattal, buzgó szivből zengtük; messze hallatszhatott a csendes éjben.

Amint egyszer abba hagytuk, a folyó felől harsány kiáltás hangzott:

— Hahó! Hahó! Ki van ott?

A sötétben semmit sem láthattunk; de elég volt a szó. Hisz' ez fehér ember hangja, tehát okvetlenül jó baráté!

... LJEDTEN MENEKÜLTÜNK. (Lásd a 423. lapon.)

Felugrál
partra. Ott
csónak és
kiktől a h
dász-társak
miatt és k
jebb-följeb
gyott rem

T.

ellenség
koddunk
éjjel sz
már bát
pedig a
dolva, h
nak ott

Felugráltunk, kiáltoztunk s lesiettünk a partra. Ott már akkor kikötött egy nagy csónak és kiszállt belőle hat vadász-társunk, kiktől a hajón váltunk el. Mint derék vadász-társak, aggódtak hosszas elmaradásunk miatt és keresésünkre indultak. Egyre följebb-följebb hatoltak a folyón s egyre foggyott reménységök, hogy ránk találjanak.

kivált miután a parton ellenséges indiánusokat láttak. Az este már lemondtak minden reményről s azt határozták, hogy reggel vissza fordulnak. Csónakukkal a folyó tulsó partján kötöttek ki; onnan meglátták a karácson-fánkat, meghallották énekünket... s meg voltunk mentve.

Meg sem vártuk a reggelt, amikor az

... EGYIKÖK RÁNK LÖTT. (Lásd a 423. lapon.)

ellenség megérkezése valószínű volt. Bera-
koddunk a csónakba, beszálltunk s még az
éjjel szaporán evezünk lefelé. Reggelre
már bátorságos tájon jártunk, nem sokára
pedig a biztos hajón neveltünk — arra gon-
dolva, hogy a vörösbőrűek mint kutatógat-
nak ott az őserdőben utánunk. De hálát

is adtunk a gondviselésnek, mely kará-
cson-esti áhítatunkat megmentésünkkal ju-
talmazta.

No's, hát ezért nem mulik azóta Kará-
cson-est, hogy áhítattal, kegyelettel meg ne
ülném, akár milyen vén gyerek vagyok is!

GÉZUKA ÁLMA.

(Képpel a czímlapon.)

ÁLMODIK, álmodik,
Vajjon mit álmodik?
Mosoly az ajkára
Vajj honnan származik?

Angyalok, angyalok,
Mennybéli angyalok
Játszanak vele most —
Hát ezért mosolyog.

Tömzsike kezében
Ragyogó páva-toll —
Angyalka hullatta
Szárnyából valahol.

Nyilván, hogy egy felhő
Szélébe ütközött —
Mert most nagy repülés
Van ég és föld között

Repülés, lebegés,
Sejtelmes suhogás —
Családi körökben
Tütkös sugás-bugás.

»Aludjál kis szívem!«
Altatják Gézuskát —
»Álmodban meglátod
Az édes Jézuskát!«

»Tárd felé karodat,
Hogy mindjárt meglásson —
Igy leljen a boldog,
Aranyos Karácson!«

AZ ELVARÁZSOLT ORIÁS.

— Mese, képekkel. —

(Vége.)

MIKOR a kis szabó-majszter azt mondta, hogy azt a ködmönkét eladja akár mindjárt az óriásnak is, az óriás akkorát kaczagott, hogy a föld is rengett bele.

— Hisz ez nekem keztyűnek is kicsiny volna!

— Elég baj az neked.

Erre meg hirtelen elkomolyodott az óriás és a földre heveredve, akkorát sóhajtott, hogy majd elfujta a szabót, de még a házat is.

— Igazad van, szabócskám. Nagy baj az én nagyságom, meg az egész népem nagysága. Mert én a király vagyok! Annál nagyobb baj, mert segíteni sem lehet rajta.

— Már ugyan mért ne lehetne? Csak meg kell próbálni.

— Igen ám! De mikor azt sem tudom, melyik végén fogjak hozzá?

— Tudnám én! Itt a határon lakott már az apám is, az öregapám és a szép apám is, ismerjük hírből a bajotokat. No, amilyen igaz, hogy Czérna Jankó a nevem, olyan bizonyos, hogy az egész országotok meg van babonázva.

— Hisz épp ez a bökkenő! Ez ellen nincs orvosság a patikában.

— De van az okos ember fejében! Hanem persze nem kell röstelni a fáradságot és veszedelmet.

— Jaj szabócskám, nem félek én se fáradságtól, se veszedelemtől, és ha jó tanácsot tudnál, hálából neked adnám a felekirályságomat.

— Köll is nekem! Majd én fél ország népének a bajával vesződöm! Hanem ígérd meg azt, hogy ha az én segítségemmel a néped fölzsabadul a varázslattól és az emberek megint tisztességes emberek lesznek, akkor, amíg élek, én leszek az egyetlen szabó-majszter az országodban, mindenki nálam köteles ruhát varratni.

— No, már ezt könnyen megígérhetem. Mondd hát, mit csináljak?

— Neki indulsz a világnak és addig járod, amíg rátalálsz arra a gonosz varázslóra, aki az országodat megrontotta. És ha rátaláltál, kényszerítsed, hogy feloldja a varázslatot. Ez nagyon egyszerű.

— Nagyon. De attól tartok, szabócskám, hogy nem kapod meg a szoló-majszterságot az országomban. Mert hol találok én rá arra a gonoszra, és ha rátalálok is, hogyan bírok vele?

— Majd meglátjuk, ha ott leszünk. Veled megyek és majd segítlek, ha megszorulsz.

Már erre megint csak nevetett az óriás, kivált mert amint megindult és kettőt-hármat lépett, a szabócska már oly messze elmaradt, hogy alig látták egymást. Hogy tehát együtt maradhassanak, az óriás fölültette a szabót a vállára és úgy ballagott odább.

Mentek, mendegéltek, sok országot-világot bejártak s ez nem is telt valami sok időbe, mert az óriás az ő hosszú lábaival oly szaporán haladt, hogy a vasuti kocsi sem érte volna utól. De hiába kérdezősködtek, seholy hírért sem hallották semmiféle gonosz varázslónak.

Egy este nagy hegységbe értek, olyan roppant sziklák közé, hogy még az óriás is bele fáradt, a míg egyiken-másikon átkapaszkodott. Rájuk sötétedett, hát lefeküdtek a földre. Reggel felé az óriás még javában aludt, mikor Czérna Jankó, aki korán ébredt föl, messziről valami tompa morajt hallott. Meg is ijedt, kíváncsi is lett, hogy mi lehet az? Talán valami veszedelemes fene-vad. Felköltötte az óriást és figyelmeztette; de ez nagy álmosan felelé:
— Bánom is én! Kelts föl, ha közel jön. Majd agyon csapom az öklömmel.

A szabókának azonban nem volt nyugta. Óvatosan sompolyogva ment a hang irányában s egyszerre csak majd hanyatt esett ijedtében. Szűk szikla-szoroshoz ért s a szoros bejárásnál két rettenetes óriást pillantott meg. Az egyik aludt és hortyogott, a másik éppen költögette.

— Ébredj már föl! Most rajtam a sor! Én is álmos vagyok.

— Hát aludjál, felelt a másik, fölemelve a fejét. Az a mi vén gazdánk csak ijedtében beszéli azt, hogy az ő büvös tükre ellenség közeledését mutatja. Mióta őrizzük már itt a bejárást és nem jön senki! Bátoran alhatunk mind a ketten.

— Nem lehet, pajtás. A vén varázsló mindjárt megtudná a varázsló-tükréből.

A szabókának elég volt ennyi. Sietett vissza az uti-társához és elmondott mindent.

— Csak hogy baj van ám! tevé hozzá szepegeve. Azok ketten vannak s mindegyik van olyan legény, mint te.

— Azért mégsem ijedek meg, szolt az óriás királyfi. Ha már rátaláltunk a gonosz varázsló rejtekére, be is kell jutnunk hozzá.

Kitépte fegyvernek a legis-legnagyobb fát és megindultak. Czérna Jankó nem kívánt részt venni a viadalban s bebújt az óriásnak a fülébe, ott is jó mélyre, hogy baj ne érhesse. Mihamar eljutottak a szikla-szoroshoz és amint az óriás király be akart lépni, persze rögtön talpon volt a két ör és utját állta.

— Félre az utból, mert agyon lapitlak! dörögte a király.

— Majd csak inkább mi lapitunk agyon, felelé a két óriás ör. Meg is sütünk, meg is eszünk.

Rettenetes viadal következett. Csak egy rengett bele az egész hegység. Külön-külön az óriás örök egyike sem volt erősebb az óriás királynál, de hát ketten voltak s hosszas viaskodás után egyikök gáncsot vetett a királynak, úgy, hogy ez elbukott. Ekkor rárohantak és megkötözték.

— Így ni, barátocskám! mondák diadalmasan. Most mindjárt megsütünk elevenen.

Bevitték a szikla-szoroson, s tágas rétre érve, máglyát raktak, meggyújtották és rátették a megkötözött óriás királyt.

Ez után térjünk vissza a bejáráshoz, nehogy valaki belopózzék.

Nyugodtan távoztak. Bezzeg nyugtalanul hánykódott a szegény óriás király, mert már pörkölni kezdte a tűz, a füst pedig az orrába ment, úgy, hogy nagyot tüszszentett tőle.

— Kedves egészségedre! szolt a szabóka.

— Köszönöm! De nem gondolnám, hogy nagyon egészséges volna, ha valakit elevenen sütnék meg. Gyönyörű pácza vittél bele! Pfü! De melegem kezd lenni!

— Ne félj semmit, amíg én veled vagyok.

Ezzel Czérna Jankó kibujt az óriás füléből, elővette zsebéből az ollót és szét vagdalta

az óriás kezén-lábán a kötelet. Talpra is ugrott az óriás rögtön.

— No, most legelőször is meglepem ezt a két semmiházit és elbánok velök.

A két óriás ör ott állt a szorosban, nem gyanítva a veszedelmet. Egyszerre csak egy-egy rettentő csapást kapott mind-egyikök a fejére, úgy, hogy ájultan rogytak össze.

— Így ni! Most majd én sütlek meg.

— Kár volna. Inkább kötözzük meg s ha fölocsudnak, hasznukat vehetjük, szolt Czérna Jankó.

— Biz' igaz a'.

Igaz is volt. Mert a megkötözött óriások ugyancsak rimánkodtak kegyelemért.

— Jól van, nem öllek meg, ha megmondjátok, hol találom a gazdákat, a gonosz varázslót és hogyan juthatok hozzá?

— Itt közel van a kastélya, de bejutni csak a hátsó kapun lehet, mert a többi kaput varázslat őrzi s halál fia, ki a kilincshez hozzá nyul.

— Majd meglátom. Most itt hagylak guzsba kötve; de ha igazat mondtatok, majd fölszabadítalak.

Megfordult, vállán a szabókával és ment befelé a varázsló országába. Nem sokára tágas völgybe értek, melynek közepén nagy kastély állt; de amint közelébe jutottak, ugyancsak meg voltak akadva. Mert a kastély nyolcz-szögü épület volt, mind a nyolcz homlokzata egészen egyforma, mindegyiknek a közepén kapu. Már most hol van a kastély eleje, hol a hátulja?

Vakarta az óriás király a fejét, mert ha rossz helyen próbálgat, vége!

— Idáig eljutottam és most hagyjam abba?

— Szó sincs róla! mondá Czérna Jankó. Látod amott azt a csacsit az egyik kapu előtt?

— Látom. De mi hasznom belőle?

— Az a csacsi nem álldogálna olyan kapu előtt, amelyen nem szokott be- és kijárni.

— Igazad van, ott próbálkozzunk.

Hát csakugyan jó helyen kereskedtek. A kapu baj nélkül kinyílt, beléphettek.

Az óriás királynak bizony ugyancsak meghajolva kellett ott benn járnia, de ezt nem bánta; csak azt tudta volna, hogy ha rá talál a gonosz varázslóra, hogyan küzdhet meg vele? Mert azt bizonyosan nem fogja se kard, se buzogány.

Ezen törte a fejét akkor is, mikor egy óriási, kupolás csarnokba értek. Olyan magas volt ez a csarnok, hogy alig-alig lehetett a tetejéig látni. Pedig onnan a magashól mint ha szolt volna valaki:

— Ó, nemes idegenek, segítetek meg, én is majd segítelek!

Ugyancsak nézelődtek, kin és mikép segítsenek? Végre látták. Fönn a kupola alatt, a legis-legmagasabb ponton, kicsi kalitka függött s a kalitkában fehér galamb vergődött. Az óriás király vállvonogatva szolt:

— Nem tudom, ki vagy, mi vagy, de nem is segíthetek. Oly magasra föl nem érnék, ha még háromszor akkora volnék is, amekkora vagyok. Elég nekem a magam baja is.

— Már csak még se hagyjuk abba, mondá Czérna Jankó. Ki tudja, mire lesz jó? Igéri, hogy majd ő is segít, most pedig nem árt, ha mentül többen vagyunk.

— De mikor lehetetlen hozzá férni!

— Dehogyan lehetetlen. Majd én lekasztom onnan a kalitkát.

— Te? Már ezt szeretném látni!

— Meg is látod, csak segíts egy kicsit. Fogj meg engem és dobj föl oda. Majd én megkapaszkodom a kalitkában, aztán elvágom a zsinórt, amelyen függ. Persze, lepottyanunk mindenestül; de az nem baj, mert te a kalapodat jó magasban alá tartod s szépen a földre teszel.

Amint mondta, úgy tettek. Az óriás királynak minden erejére szüksége volt, hogy oly magasra földobja Czérna Jankót; de sikerült s a kalitka mihamar lenn volt a földön. Kinyitották s a fehér galamb kiszökkent; de mire kiért, galamb helyett gyönyörűséges király-kisasszony állt előttük.

— H
fáradt
rég va
ból. m
zolt,
hozzá
vagyto

Elm
király
szolt:

—
bajod
rály!

rázsló
kéreke

is vel
nál in
jek

De t
csak
dulha

varáz
csak

tek
rek
biek
a v
meg

—
Azé
szolt
rály

—
fog
Mer

lön
rén

s c
rén
kirá
tét,

nek
szá
ajta

—
ráz
sza

— Hála nektek, hogy nem sajnáltátok a fáradságot. De talán én is segíthetek, mert rég vagyok itt, sokat meglestem a magasból, mióta a gonosz vén varázsló ide varázsolta, amiért királyi atyám nem adott hozzá feleségül. Mondjátok, mi járatban vagytok?

Elmondták s a király-leány így szólt:

— Ismerem a bajodat, nemes király! A vén varázsló sokszor elkérkedett előttem is velem, hogy annál inkább remegjek hatalmától. De te és néped csak akkor szabadulhattok meg a varázslattól és csak akkor lehetek olyan emberek mint a többiek a földön, ha a vén varázsló megszűnt élni.

— Elpusztítom! Azért jöttem! szólt az óriás király.

— Rajta nem fog nyers erő. Mert rávaszul külön zárta vas szekrénybe az életét s csak ha e szekrényt kinyitod s kiröppented életét, akkor vége neki is. Amde száz ember sem bírja fölnyitni a szekrény ajtaját. Birod-e majd egymagad?

— Megpróbálok, csak vezess oda.

Benyitottak a szobába, hol a vén varázsló ült s éppen szundikált. Ezer éves szakála messze elterült a földön. A király-

leány rámutat a szekrényre, az óriás király neki fohászzkodott s hatalmas rántással fölnyitotta. A szekrényből fekete denevér röppent ki s gyorsan felszállt a magasba.

Abban a pillanatban az óriás király megrázkódott és össze zsugorodott. Olyan

rendes ember lett belőle, amilyen akárki más. A vén varázsló is megrázkódott, de aztán lehanyatlott a feje — meghalt. És akkor hirtelen eltűnt a kastély mindenestül s a fiatal király ott találta magát a saját országában, saját palotájában a király-leánnyal és Czérna Jankóval együtt. Amint pedig kinézett az ablakon, látta, hogy népe nem a szerencsétlen óriás nép többé, hanem mindenki rendes természetű ember, amilyennek lenni kell. És így újra vig és boldog lett az ország.

A fiatal király és a király-leány, miután egymást megmentették, természetesen boldog pár lett és

sokáig dicsőségesen uralkodott. De Czérna Jankónak is jó dolga volt, mert minekutána az óriásokból rendes emberek lettek, mindenkinek új ruhára volt szüksége: és Czérna Jankó levén az egyetlen szabómester, mindenki nála varratott ruhát:

... LEHANYATLOTT A FEJE.

alig győzte száz legénnyel a munkát. Lett is belőle olyan gazdag ember, hogy nem eserélt volna a királlyal sem és még ma is vigan élne, ha már rég meg nem halt volna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 24-dik számában közölt váltott szórejtvény megfejtése:

Király = Uralkodó
 Paripa = Ló
 Nyoszolya = Ágy
 Bánatos = Szomorú
 Taszit = Lök
 Régi = Ódon
 = Ulászló.

Helyesen fejtették meg: Andreánszky István, Körmendy Sarolta, Herzog Mariska, Hegyessy Gyula, Patterson Margit és Orsolya, Kreibik Sándor, Fáy Erzsébet, Bogisich Imre, Busay Gizike és Irénke (ha nevetek nem volt a megfejtők sorában, jele, hogy a levél nem jutott kézhez. F. b.), Herzl Antal, Kövesi Rudi, Habinay István, Weisz Annus, Kerpely Erzsike, Steinhübel Ödön, Molnár Ferike, Botka testvérek, Szibenliszt Ida, Farkas Maricza, Hollaky Leo, Straširbka Modesta, Dénes Zsófia, Neményi Berta, Jekelfalussy Gizella, ifj. Miklya Z. András, Groedel Lajos, Herzfeld Paula, Hirschl Kornélia és Margit, ifj. Jákó János, Singer Vilma és Ottó, Moesz Ilonka, Erdős József, Gombos Ernő, Kubinyi Boriska és Dárius, Oláh Ilona, Fischl Izabella, Eckstein Irma és Margit (hiányosan), ifj. Szávoszt Kálmán, Gaál Mártha és Amália (hiányosan), Zinner Jolánka, Mérey Ágosta, Mayer István, Gerlőczy Endre, Juhász Marianna, Bayer testvérek, Löbl Paula, Fazán Károly, Dely Margit, Salamon Sándor, Horváth Lili, Herczeg Albert, Imrédy Kálmán és Károly, Gyártás Berta, Gaszner Ilike, Vladár Matild és Endre, Scheiber Lilla, Kemény Béla, Taubner Margit, Seethal Elza és Elma, Piller Géza, Feldmann Gyula, Áchim Mariska, ifj. Molnár Gyula, Tölgyi Pannika és Sándor, Csizék Ilona, Hecht Margit és Piroska, Vigh Győző, Blum Lujza és Margit, Kompolti László, Freyler Editke, Przybilla Jenő, Goldstein Teréz, Erzi és Ödön, Herman Sándor, Rétay Vilma és Miczi, Laczkovich Béla, Pollák Alfréd, Várady Böske, Kremzír Alice és Ernő, Polgár Imre, Bónis Berta, Katrenyák Mariska, Barkóczy István és György, Veres

Katicza, Jakab Böske és Margit, Igyártó Zoltán, ifj. Rapaics Romeo, Pick Miczi, Fejér Margit és Ödön, Marczali Bözse és Póli. Ertl Mari, Saláth Ilonka, Wettstein János, Gönge Mariska és Győző, Illés Margit és Mihály.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Taubner Margit, Budapest*, kinek a jutalom-könyvet (»Apró szindarabok«, gyermek-előadások számára gyűjtötte *Forgó bácsi*, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gaál Mártha és Amália, Turcsányi Ödön, Imrédy Kálmán és Károly, Salzberger Aranka, Taubner Margit, Kemény Béla, Krausz Szidi, Fejér Margit és Ödön.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A szent ünnepek alkalmából oly nagy számmal vettem az én kedves kis olvasóimtól a jó kívánságokat, hogy egyenkint bizony lehetetlen megköszönnöm. Fogadjátok hát ezen az uton a tiszta szívetekből fakadt érzelmekért, állandó hűségem és szeretetem nyilvánítását. A jó Isten áldása legyen mindnyájatokon!

Forgó bácsi.

*

Herzfeld Paula. A kérdezett czim: Selmezbánya. — **Turcsányi Ödön.** Ej, ej, fiacskám, ugyan szép dologra biztatód Forgó bácsit: hamisítam meg a kisorsolást és Karácsonra huzzam ki a te nevedet. Persze, nem igen gondoltad meg, mit kívánsz, különben bizonyosan le nem irtad volna. Miként te, ugy számos kis olvasó-társad is szívesen venné, ha egy-egy szép könyvet nyerne s én — mint ezt már sokszor megirtam e rovathat — nem tehetek egyebet, mint hogy a szerencsére bízom a döntést. Akinek a szerencse kedvez, az a nyertes. — **Luczianovics Valéria.** Az örvendetes esemény közlését szívesen vettem s osztom örömeitekben. — **Pétery Andris.** Ugy van, amint olvastad. A gyujtósál, mely az egész világot meghódította, magyar találmány. Feltalálója *Irinji*, aki ötven év előtt lépett vele a nyilvánosság elé. — **Stermeczky Lajos.** A rejtvényed hibátlan s örömet is közölném, ha megférne a szerény-

séggel
 godat na
 érdeküt
 hogy a
 minden
 nyire t
 gadnak
 A te
 de tár
 az esal
 Sziklay
 míg a
 nem sz
 kor fű
 Jobb is
 tovább
 kosár
 kihálás
 Fenyve
 könyv
 név é
 Erre c
 zuska
 tanusi
 ség fol
 is köv
 arányl
 telik n
 a pap
 hétig
 utól.
 Menti
 Klári
 emlit
 hat h
 igazá
 vánh
 kori
 Kőve
 mást
 Lászl
 dítás
 Fölö
 Ninc
 taka
 be.
 is a
 kőbe
 level
 Bor
 zeng
 mök
 eső
 mun
 meg
 Fer
 Az
 sod
 Csü
 ves

séggel. A benne nyilatkozó szives jó hajlandóságodat nagyon köszönöm. Jövőre valami általánosabb érdekűt válassz. De már most is figyelmeztetek, hogy a fölveendő névnek, szónak vagy mondásnak minden befűjét annyiszor kell értékesítened, amennyire telik. — **Blum Lujza.** Magad válassz magadnak levelező társat, mint teszi a többi is. A te rejtvényed is jól meg van szerkesztve, de tárgyánál fogva nem közölhető. Ha név: az csak országosan ismert vagy világhírű lehet. — **Sziklay Iu.** Már azt csakugyan tanácsos megvárni, míg a patak jege annyira megerősödik, hogy le nem szakad alattad, mint tavaly. A patakban ilyenkor fürödni csöppet sem mulatságos és egészséges. Jobb is, ha azon a szép kézi munkán dolgozgatst tovább. — **Nékám testv.** Ha lehet, a papiroskosár fenekéből (mert elmulván a hét, oda került) kihalászom és elküldöm. — **Herczeg Albert.** A Fenyvesy-, vagy Markovics-féle gyorsirási tankönyv kapható minden könyvkereskedésben. Az a név érdemtelen arra, hogy rejtvénybe foglalj. Erre csak jeles és derék emberek méltóak. — **Jézuska ajándéka.** A multkorihoz képest haladást tanusít, de még mindig messze van a közölhetőség fokától. Zsenge korodtól ilyen készütséget nem is követelhetni. Idők jártával, ha írói kedveddel arányban lesz a rátermettség is, bizonyára jobb is telik majd tőled. A multkorit is bizony elnyelte már a papiroskosár mélysége. A jelenvaló iránt is egy hétig intézkedjél, különben az előzőnek sorsa éri utól. — **Kompolti László.** Várom a jobb hírt. Mentül előbb örvendeztess meg vele. — **Gyöngyösi Klárka.** Csakugyan, szükség volt rá külön megemlítened, hogy még hat éves sem vagy s épp hat hónapja mult, hogy irni tanultál, mert irásod igazán csinos, egyenletes. Nyolez évestől sem kivanhatnék különbet. Szeretett jó anyád, az én akváriámat különben. Szeretett jó anyád, az én akváriámat különben van. — **Kövesdy Aranka.** Már most megérthetitek egymást. Vig és hasznos levelezést! — **ifj. Sipőcz László.** Ami u. n. latin remek-író, azt számos fordítás közölte már a világ minden művelt nyelvén. Főlöskéig munkát végeznél. — **Baum Miklós.** Nincs kimerítve. Hol maradt a: *kár, kar, Loránt, takar, kátrány* sat. Így kiegészítve újból küldjed be. — **Pollak Alfred.** Örvendő fogadlak titeket is a »Kis Lap« zászlaja alá. Azt hittem, a ti lakóhelyetek valahol Németországban van, mert a leveletek borítékán ez áll: »S. P. s Söhne.« — **Hollo Boriska.** Ugyancsak vígan pattognak rimeid, zengve a havat és fagyot és a vele járó örömeiket. Itt bizony csak véghetetlen, unalmas eső esik. — **Patterson testvérek.** A kedves kis munkának, miután angol szerzője bele-egyezését megnyertétek, hová-előbb sorát ejtem. — **Molnár Ferike.** Mire megjelenne, az alkalma rég elmúlt. Az ilyesmivel hetekkel korábban kell járni. A másodikat besoroztam. — **Marczali Bözse és Póli.** Csütörtökön esti 5—6 között szivesen látlak. A kedves köszöntést viszonzom. — **Katrenyák Mariska.**

Megvallom: előttem új, hogy a beszakadó hó alul feltörekedő fülledt levegő dörgéssel jár. Szinte irigykedve olvasom, milyen vig szánkázás esik nálatok, míg mi itt még az aszfaltos utezákon is csak úgy lubiczkolunk a híg, fekete sárban. — **Carola.** Nemes, szép érzelmek, de nincsenek művészi alakba öntve; pedig a vers csak ezzel vált jogot a megjelenésre. — **Keszely Béla.** Jártam biz' én a szandai pusztán, még pedig havas télen. A Tisza jegén keltünk át többen fiúk s lődöztünk varjura, csókára, néha egyet le is puftantottunk. Aztán ott hagytuk. Pedig kárt is okoztunk vele, mert a gabnára veszedelmes apró mezei egeret, mely a vetés gyökér-szállait elrágja, a varju pusztítja s ezen kívül sok egyéb ártalmas tücskötbogarat. — **Soós Dani.** Azt a jóízű majorannás küldeményt bizony jó kedvel fogyasztottuk el. Más is az illatja, zamatja annak a jó falusi kolbásznak, mint annak, amelyet itt a nagy városban gyártanak. Köszönöm a kedves megemlékezést! Juliskának aranyos kis levelét eltettem a »Kis Lap« levéltárába. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Bayer Feri (Bpst. Rottenbiller u. 5/c) *Kövesi Rudival.* — *Kemény Béla* (Debreczen) *Kövesi Rudival és Herczeg Alberttel.*

Kis Értesítő

*Ez a szám az utolsó ebben az évben.
Ezzel a számmal fejeződik be a „KIS
LAP“ 49-ik kötete s a következővel indul
meg a „KIS LAP“ 25-ik évfolyama, vagyis
az 50-ik kötet.
Ezt emlékeztetésül azoknak, akik eddig
még nem újították meg az előfizetést.*

A »Kis Lap« jelen (kettős) számát, tekintettel a karácsoni ünnepre, a rendez idejénél korábban adtam ki, hogy kis híveim az ünnepi szünet alatt olvassák. A lap keltezése azonban a szabályszerű napról szól.

Ez tehát az utolsó szám ebben a kötetben és ebben az esztendőben. A következő számmal, 1896. január

5-én. megindul a »Kis Lap« ötvenedik kötete. Eme jubiláris kötetnél való örvendetes viszontlátásig is boldog új évet kíván minden kis hívének

Forgó bácsi.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

1896-dik évi január-juniusi folyamára.

— A „KIS LAP“ 50-ik kötetére. —

»Kis Lap« 49-dik kötete a jelen számmal befejezést nyervén, felhívom kis olvasóimat a soraközésre az új évvel meginduló ötvenedik kötethez, a »KisLap« **negyed-évszázados** jubiláris kötetéhez.

E kötet tartalma gondosan van előkészítve. Az első számban

„A rejtelmes kules“

czimmel hosszabb elbeszélés fog megindulni, mellette pedig minden szám közöl kisebb beszélyeket, meséket: érdekes és értékes sorozat lesz e kötet folyamán a

Képek a magyar nemzet történetéből,
művészi rajzok kíséretében: lesz továbbá ebben a kötetben is

szindarab,

hosszabb is, rövidebb is, előadásra alkalmas, számos kis olvasóim kívánságára pedig hosszabb elbeszélés, melyben

regényes kalandok

fordulnak elő a vörösbőrűek földjéről. Folytatom a **büvészet** sorozatát, ugy szintén az **új játékok** bemutatását. Minden szám közöl **költeményeket** s minden közleményt

művészi rajzok élénkítenek, kéthetenként pedig

színes műmelléklet

jár ezentul is a »Kis Lap«-pal. A nyári folyamán kihirdetésre kerül

a „KIS LAP“ nagy pályázata,

melyben kis olvasóim önálló műveikkel szállnak nemes versenyre.

Közlők ezentul is minden héten rejtvényt, feladványt, melynek megfejtői közt díszes **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra; az év végén pedig a **legszorgalmasabb megfejtők** közt külön jutalom-kisorsolást rendezek. Folyvást nyitva lesznek ezentul is **Forgó bácsi postája** és a **Jó sziv** rovatai.

A »Kis Lap« negyed-évszázados jubileumánál bizonytal együtt ünnepel velem minden igazi hívem. Köszöntlek mindnyájukat!

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit megrendelésök mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalvánnyal, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület.) czimezendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **díszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.